

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P.**, bývajúceho v O., zastúpeného JUDr. P., advokátom v B., proti žalovanej **L.**, so sídlom v T.T., zastúpenej Advokátskou kanceláriou K., so sídlom v B., **o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 8 C 95/2012, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 2. novembra 2012 sp. zn. 10 Co 141/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava uznesením z 27. augusta 2012, č.k. 8 C 95/2012-83 zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa žalobca domáhal, aby súd zakázal žalovanej nakladať s vlastníckymi právami ako aj zdržať sa akýchkoľvek právnych úkonov týkajúcich sa nehnuteľnosti a to najmä prevodu vlastníctva, darovania, založenia ako aj všetkých ostatných scudzovacích úkonov týkajúcich sa nehnuteľností zapísaných na Správe katastra T. pre okres X.T., obec X.T., kat. úz. X. T., LV č. 73 X. T., LV č. X. časť A. majetková podstata, vlastnícky podiel X., parc. č. X. o výmere 642 m² zastavané pl. a nádvorie, parc. č. X. o výmere 22 m² zastavané pl. a nádvorie, parc. č. X. o výmere 213 m² zastavané pl. a nádvorie a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci žaloby o náhradu sumy 40.000 Eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca neosvedčil potrebu navrhovanej dočasnej úpravy pomerov účastníkov, keďže nebolo žiadnym spôsobom osvedčené také počínanie žalovanej, pre ktoré by mala byť dôvodnou obava z ohrozenia budúceho výkonu rozhodnutia. O trovách konania nerozhodol s poukazom na ustanovenie § 145 O.s.p.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobcu uznesením z 2. novembra 2012, sp. zn. 10 Co 141/2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že nariadil predbežné opatrenie, ktorým žalovanej uložil zdržať sa právnych úkonov smerujúcich k prevodu vlastníctva k nehnuteľnostiam zapísaným Správou katastra T. pre okres, obec A. katastrálne územie T. na LV č. X. ako parc. registra „C“ č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere 642 m², parc. registra „C“ č. X. – zast. plochy a nádvoria o výmere 22 m² a parc. registra „C“ č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere 213 m², ako aj k zaťaženiu takýchto nehnuteľností právami tretích osôb a vo zvyšku návrh zamietol. Žalobcovi zároveň uložil, aby do 15 dní od doručenia tohto uznesenia uplatnil právo vo veci samej žalobou. Uviedol, že súd prvého stupňa síce vo svojom uznesení sa správne odvolal na ustanovenie § 74 ods. 1 a § 76 ods. 1 písm. f/ O.s.p., avšak takéto ustanovenia celkom korektne nevyužil, čím zapríčinil podkladom v spise nezodpovedajúci záver, že tu nebola osvedčená obava z ohrozenia budúceho výkonu rozhodnutia. Uviedol ďalej, že v predmetnej veci význam malo len to, v súvislosti so skoršími rozhodnutiami súdu prvého stupňa (v konaniach prebiehajúcimi medzi týmito účastníkmi a vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam – pozn. dovolacieho súdu) tunajšieho súdu (Krajského súdu v Trnave – pozn. dovolacieho súdu) i Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj vysporiadania sa takýmito rozhodnutiami s otázkou nadobudnutia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam žalobcom, že tu bol v čase rozhodovania okresným i krajským súdom stav faktickej držby žalovanou sumy zodpovedajúcej kúpnej cene za sporné nehnuteľnosti a právny stav obnovenia jej vlastníckeho práva k nim. Tieto skutočnosti potom zakladali obavu z ohrozenia výkonu budúceho rozhodnutia a tak aj nevyhnutnosť dočasnej úpravy pomerov. Napadnuté rozhodnutie z týchto dôvodov zmenil spôsobom vo výroku uvedeným v rozsahu nevyhnutnom na eliminovanie obavy žalobcu a konzerváciu istého „statu quo“ a vo zvyšku návrh zamietol z dôvodu duplicitnej požiadavky na zdržanie sa právnych úkonov. O trovách konania nerozhodol, pretože nešlo o povinnosť, ktorá stíha odvolací súd v konaní o tomto predbežnom opatrení predchádzajúcom začatiu konania vo veci samej.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, ktorá navrhla, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zmenil a potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 233 ods. 1 písm. a/ O.s.p. (zrejme § 239) a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j., že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Podrobne opísala skutočnosti vzťahujúce sa k okolnostiam uzatvorenia kúpnej zmluvy týkajúcej sa predmetných nehnuteľností, poukázala

na rozsudok Okresného súdu Trnava zo 16. februára 2012 č.k. 27 C 153/2010-225, v ktorom súd neschválil právny úkon opatrovníka týkajúci sa predmetnej zmluvy, v dôsledku čoho je kúpna zmluva z 23. marca 2009 neplatným právnym úkonom a žalovanej z nej nemohli vzniknúť žiadne povinnosti. Uviedla, že kúpna cena za nehnuteľnosti nebola žalovanej vyplatená, nie je vedená v účtovníctve žalovanej a nie je daná v dôsledku toho ani vecná legitimácia žalovanej v konaní o zaplatenie sumy 40.000 Eur. Pre prípad, že by súd dospel k opačnému názoru, vznáša námietku premlčania na vydanie bezdôvodného obohatenia. V dôvodoch dovolania podrobne rozobrala skutkový a právny stav veci.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako neprípustné zamietnuť (zrejme odmietnuť).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenských na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovanej z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však v dovolacom konaní nebola dovolateľkou namietaná a dovolacím súdom nebola v konaní ani zistená.

Žalovaná v dovolaní namietala, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu

aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené, ňou uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. októbra 2013

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová